C.S. Lewis

Cronicile din Narnia

Nepotul Magicianului

Traducere din engleză de
Irina Oprea și Radu Paraschivescu

Ilustrații de
Pauline Baynes

ARTHUR

Familiei Kilmer

Capitolul 1

Cealaltă ușă

Aceasta este o poveste despre ceva ce s-a întâmplat demult, pe când bunicul vostru era copil. E o poveste foarte importantă, pentru că arată cum au început toate călătoriile din lumea noastră spre (și întoarcerile din) ținutul Narnia.

Pe atunci, domnul Sherlock Holmes încă locuia în Baker Street, iar familia Bastable căuta comori în timp ce-și ducea traiul în Lewisham Road. Pe atunci, băieții erau nevoiți să poarte zilnic scorțoasele gulere Eton, iar de regulă școala era mai strictă decât acum. Însă mâncarea era mai bună; cât despre dulciuri, nu vă pot spune cât de ieftine și de bune erau, pentru că v-ar lăsa gura apă de pomană. Și tot pe atunci trăia la Londra o fată pe nume Polly Plummer.

Ea locuia într-o casă dintr-un șir lung de locuințe lipite una de alta. Într-o dimineață se afla în grădina din spate, când un băiat din curtea vecină se cățără și-și iți fața peste zid. Polly se arătă foarte surprinsă, pentru că până atunci nu apăruseră niciodată copii în acea casă, ci numai domnul și domnișoara Ketterley, frate și soră, un burlac și o fată bătrână, care locuiau împreună. Așa că privi curioasă în sus. Băiatul străin era foarte murdar pe față. Ar fi putut arăta mai murdar de-atât numai dacă și-ar fi frecat întâi mâinile cu

pământ, ar fi tras apoi o porție zdravănă de plâns, iar în cele din urmă s-ar fi frecat la ochi. De fapt, asta și făcuse, într-o oarecare măsură.

— Bună, spuse Polly.

— Bună, răspunse băiatul. Cum te cheamă?

— Polly, zise ea. Pe tine?

— Digory, spuse el.

— Ce nume caraghios, făcu Polly.

— Nu-i nici pe jumătate atât de caraghios pe cât e Polly, răspunse Digory.

— Ba da, e, zise Polly.

— Nu, nu e, îi spuse Digory.

— Cel puțin, eu *mă spăl* pe față, îi zise Polly. Și așa ar trebui să faci și tu, mai ales după ce...

Apoi se opri. Avea de gând să spună „După ce te smiorcăi“, dar se gândi că n-ar fi politicos din partea ei.

— Bine, recunosc, îi răspunse cu o voce mult mai puternică Digory, ca un băiat care, de necăjit ce era, nici nu-l mai interesa cine afla că plânsese. La fel ai face și tu, continuă el, dac-ai fi trăit toată viața la țară, unde-ai fi avut un ponei și-un râu în capătul grădinii, și-ai fi fost adusă să trăiești într-o fundătură ca asta.

— Londra nu-i o fundătură, spuse Polly indignată.

Însă băiatul era prea încordat ca să se oprească și continuă:

— Și dacă tatăl tău ar fi fost plecat în India, iar tu ai fi fost nevoită să vii să locuiești cu o mătușă și cu un unchi nebun (cui i-ar plăcea asta?), pentru că ei sunt cei care au grijă de mama ta, și dacă mama ta ar fi bolnavă și pe cale să... pe cale să... moară.

Și figura i se schimbă ca atunci când încerci să-ți înăbuși lacrimile.

— N-am știut. Îmi pare rău, îi zise Polly încet.

Apoi, pentru că nu prea mai știa ce să-i spună, și ca să-l facă să se gândească la ceva mai vesel, îl întrebă:

— Domnul Ketterley e nebun de-adevăratelea?

— Ei bine, fie e nebun, zise Digory, fie e vorba de altceva. La ultimul etaj are un birou, iar mătușa Letty spune că n-am voie să urc acolo. Asta e ciudat din capul locului. Și mai e ceva. De fiecare dată când încearcă să-mi vorbească în timpul mesei – nici măcar nu încearcă să discute cu *ea* –, mătușa îl reduce la tăcere. Zice: „Nu-l face pe băiat să se îngrijoreze, Andrew“ sau „Sunt sigură că Digory nu vrea să audă *asta*“, ori „Digory, n-ai vrea să ieși în grădină la joacă?“

— Și ce-ncearcă să-ți spună?

— Nu știu. Niciodată n-ajunge prea departe. Și asta încă nu-i tot. Într-o noapte – de fapt, noaptea trecută –, pe când treceam pe lângă scara de la pod ca să mă duc la culcare (și ține cont că nu-mi place să trec pe-acolo), sunt sigur c-am auzit un țipăt.

— Poate că ține-o soție nebună încuiată în pod.

— Da, m-am gândit la asta.

— Sau poate face bani falși.

— Ori poate-a fost pirat, la fel ca tipul de la începutul *Comorii din insulă*, iar acum se ascunde de vechii tovarăși.

— Ce tare! zise Polly. Habar n-aveam că locuința ta poate fi atât de interesantă.

— Poate o crezi interesantă, spuse Digory, dar nu ți-ar mai plăcea dac-ai fi nevoită să dormi în ea. Ce-ai zice dac-ar trebui să stai trează pândind ca unchiul Andrew să-și târască pașii pe holul din dreptul camerei tale? Ca să nu mai zic că are niște ochi de te bagă-n sperieți!

Așa se cunoscură Polly și Digory; iar pentru că era abia începutul vacanței de vară și niciunul dintre ei nu mergea la mare anul acela, se întâlniră aproape zilnic.

Aventurile lor începură în principal din cauză că era una dintre cele mai friguroase și umede veri din ultimii ani. Asta îi împinse să se dedice activităților de interior – de explorare interioară, cum ar veni. Este extraordinar câte poți descoperi cu o mână de lumânări într-o casă sau într-un șir de locuințe. Cu mult timp în urmă, Polly își dăduse seama că, dacă deschideai o anumită ușiță a boxei din pod, dădeai de bazinul de apă și, în spatele lui, de un loc întunecos, unde puteai să ajungi

dacă te cățărai cu atenție. Locul întunecos arăta ca un culoar lung între un perete de cărămidă și acoperișul în pantă. Prin acoperiș răzbăteau dintre țigle mici raze de lumină. Tunelul ăsta nu avea podea; trebuia să calci pe grinzi, iar între ele nu se afla decât tencuială. Dacă pășeai pe tencuială, cădeai prin tavanul camerei de dedesubt. Polly folosise porțiunea de culoar de lângă bazinul de apă pe post de peșteră a contrabandiștilor. Urcase aici bucăți de cutii, șezuturile de la scaunele de bucătărie rupte și alte lucruri de genul ăsta, și le împrăștiase de la o grindă la alta, astfel încât să creeze ceva care să țină loc de podea. Aici păstra o cutie cu felurite comori, o poveste la care scria și, de obicei, câteva mere. Adeseori bea câte o sticluță de bere de ghimbir, iar sticlele rămase făceau ca locul să semene și mai mult cu o peșteră a contrabandiștilor.

Lui Digory îi plăcu peștera (Polly nu-l lăsă să vadă povestea), dar se arătă și mai interesat să exploreze.

— Uită-te aici, zise el. Cât ține culoarul ăsta? Se termină la capătul casei tale?

— Nu, spuse Polly. Pereții nu dau spre acoperiș. Continuă. N-am idee până unde.

— Atunci am putea măsura întreaga lungime a șirului de case.

— Așa-i, răspunse Polly. Și... hopaaa!

— Ce e?

— Am putea *intra* în celelalte case.

— Și să fim luați drept spărgători? Nu, mulțumesc.

— Nu face pe deșteptul. Mă gândeam la casa de dincolo de-a ta.

— Ce-i cu ea?

— Păi, e nelocuită. Tati zice că de când ne-am mutat aici e tot goală.

— Atunci cred c-ar fi cazul să aruncăm o privire, spuse Digory.

Era mult mai entuziasmat decât ai fi crezut, auzindu-l vorbind. Pentru că se gândea, firește, la fel ca oricine, la toate motivele pentru care casa ar fi putut rămâne goală atâta amar de vreme. La fel și Polly. Nu pronunță niciunul cuvântul „bântuită“. Și amândoi simțiră că, odată rostită sugestia, ar fi fost o lașitate să nu-i dea curs.

— Încercăm acum? zise Digory.

— Bine, răspunse Polly.

— Nu-i obligatoriu dacă n-ai chef, spuse el.

— Gata când ești gata, spuse ea.

— Și de unde-o să știm că ne aflăm în a doua casă de-aici?

Hotărâră să se ducă în boxă și s-o străbată cu pași la fel de lungi ca spațiul dintre grinzi. Asta le dădu o idee despre câte grinzi corespundeau unei camere. După

aceea adăugară patru pentru pasajul dintre cele două poduri ale casei lui Polly, iar apoi același număr pentru camera servitoarei și pentru boxă. În felul ăsta calculară lungimea casei. După parcurgerea unei distanțe de două ori mai mari, aveau să ajungă la capătul casei lui Digory; oricare dintre ușile întâlnite după aceea avea să-i ducă spre podul casei părăsite.

— Dar nu m-aștept să fie complet goală, zise Digory.

— La ce te-aștepți?

— Mă aștept să locuiască totuși cineva acolo în secret, ieșind și intrând numai noaptea, cu un felinar. Probabil c-o să descoperim niște bandiți disperați și-o să primim o recompensă. E aiurea să spui că o casă ar sta goală toți anii ăștia fără să existe un mister la mijloc.

— Tati se gândea că-i din cauza conductelor, spuse Polly.

— Pff! Adulții se gândesc întotdeauna la cele mai neinteresante explicații, zise Digory.

Acum că stăteau de vorbă în pod, la lumina zilei, și nu în Peștera Contrabandiștilor, la flacăra lumânărilor, părea și mai puțin probabil ca locuința aceea goală să fie bântuită.

Când măsuraseră podul, trebuiseră să găsească un creion și să facă o adunare. La început, au avut rezultate diferite și nici chiar după ce s-au pus de acord nu sunt sigur că le-a dat suma corectă. Erau nerăbdători să înceapă explorarea.

— Nu trebuie să scoatem niciun sunet, spuse Polly, în timp ce urcau din nou prin spatele bazinului de apă.

Fiindcă era o ocazie atât de importantă, fiecare își luă câte-o lumânare (Polly avea provizii serioase la ea în peșteră).

Era foarte întunecos, plin de praf și trăgea curentul, iar ei trecură de pe o grindă pe alta fără să scoată un cuvânt, în afara momentelor în care își șoptiră unul celuilalt „Acum trecem prin dreptul podului *tău*“ sau „Trebuie să fim pe la jumătatea casei *noastre*“. Nu se împiedică niciunul, lumânările nu se stinseră, iar în cele din urmă ajunseră în locul de unde se vedea o ușiță în peretele de cărămidă din dreapta lor. Desigur, partea asta a ușii nu avea încuietoare sau mâner, pentru că ușa fusese făcută pentru intrare, nu pentru ieșire; însă exista un cârlig (așa cum există adeseori pe partea interioară a ușilor de dulap), pe care erau siguri că-l puteau întoarce.

— S-o deschid? întrebă Digory.

— Gata când ești gata, răspunse Polly, la fel ca mai înainte.

Amândoi simțiră că lucrurile deveneau foarte serioase, dar niciunul n-ar fi dat înapoi. Digory împinse și roti cârligul cu oarecare dificultate. Ușa se dădu în lături și lumina neașteptată a zilei îi făcu să clipească des. Apoi, cu mare surprindere, observară că nu se uitau la un pod părăsit, ci la o cameră mobilată – care însă părea destul de goală. Era o tăcere de mormânt. Curiozitatea învinse și o acapară cu totul pe Polly. Stinse lumânarea și păși în camera stranie, fără să facă mai mult zgomot decât un șoarece.

Avea forma unui pod, bineînțeles, însă era mobilată ca o cameră de zi. Fiecare perete era acoperit pe de-a-ntregul cu rafturi și fiecare raft era plin de cărți. În șemineu ardea focul (dacă vă amintiți, în anul acela a fost o vară foarte friguroasă și umedă), iar în fața căminului, cu spatele la ei, se afla un fotoliu cu spătar

înalt. Între acesta și Polly, și ocupând cea mai mare parte din mijlocul camerei, se găsea o masă mare, pe care stăteau îngrămădite tot felul de lucruri – cărți și caiete, sticluțe de cerneală, tocuri, ceară de sigiliu și un microscop. Însă ceea ce-i atrase atenția în primul rând fetei era o tavă roșu aprins din lemn, pe care se vedeau câteva inele. Acestea erau așezate pe perechi – unul galben și unul verde, iar la mică distanță încă unul galben și unul verde. Aveau mărimea unor inele obișnuite și străluceau atât de puternic, încât ar fi atras privirile oricui. Erau cele mai frumoase obiecte strălucitoare pe care ți le-ai fi putut închipui. Dac-ar fi fost mai mică, Polly și-ar fi dorit să vâre unul în gură.

În cameră era așa de liniște, că se auzea ticăitul ceasului. Și totuși, după cum observă Polly în clipa aceea, nu era o tăcere absolută. Se auzea un bâzâit abia perceptibil. Dacă pe atunci ar fi existat aspiratoare, Polly ar fi crezut că dădea cineva cu aspiratorul undeva departe, la o distanță de câteva camere și cu câteva etaje mai jos. Însă era un zgomot mai plăcut, mai melodios – atâta doar că era atât de slab, încât abia se auzea.

— E-n regulă, nu-i nimeni aici, îi zise ea lui Digory peste umăr.

Acum nu mai șoptea. Iar Digory apăru clipind și arătând din cale-afară de murdar – la fel ca Polly, bineînțeles.

— Nu-i în regulă, spuse el. Asta nu-i o casă goală. Mai bine ne-am ascunde înainte să vină cineva.

— Ce crezi că-s alea? întrebă Polly, arătând spre inelele colorate.

— Ah, termină, zise Digory. Cu cât mai repede...

N-apucă să termine ce avea de spus, că se întâmplă ceva chiar în clipa aceea. Fotoliul cu spătar înalt din fața șemineului se mișcă brusc și din el se ridică – întocmai ca un demon din pantomime ieșind printr-o trapă – silueta neliniștitoare a unchiului Andrew. Nu se aflau deloc în casa nelocuită: ajunseseră acasă la Digory, în biroul interzis. „Ho-paaa!“ exclamară amândoi, dându-și seama de marea lor greșeală. Se gândiră c-ar fi trebuit să știe tot timpul că nu se-ndepărtaseră suficient.

Unchiul Andrew era înalt și foarte slab. Avea fața prelungă, proaspăt bărbierită, nasul drept și ascuțit, ochi foarte strălucitori și o claie impresionantă de păr încărunțit.